

[Victor Gram.]

sikre vor egen sikkerhed, og jeg tror, det finske folk vil kunne forstå, at i det lange løb vil denne politik også for Finland være den rigtige.

Ja, jeg vil sige, at selv hr. Khrustjev må kunne forstå denne vor reaktion. Jeg har f. eks. med stor interesse læst hans beretning på den 22. kongres, hvorfra jeg måske med den højtærede formands tilladelse må bringe et enkelt citat. Hr. Khrustjev siger i denne beretning under en redegørelse om de internationale forhold:

„Erfaringerne fra historien viser, at man ikke pacificerer en aggressor ved indrømmelser.“

Og det er jo så sandt, som det er sagt. Det er også vor erfaring, og det er det, der dikterer vore handlinger.

Det er mit håb, at den beslutning, det høje ting træffer i dag, ikke vil forøge Finlands vanskeligheder. Der vil ikke i vor beslutning findes antydning af trusler eller aggression over for noget andet folk; den har kun ét formål: at give os og andre det mål af sikkerhed, som det nu engang er afgørende for os at opnå.

Jeg har unægtelig noget vanskeligt ved at forstå, at spørgsmålet om en NATO-enhedskommando skulle kunne give anledning til nogen international spænding; det kan jo højst være et påskud. Som den højtærede forsvarsminister omhyggeligt har redegjort for, er der her kun tale om en kommandoorganisation, et teknisk-praktisk anliggende, om man vil. Der ligger ingen politisk beslutning heri; de politiske beslutninger tog vi i 1949, da vi tilsluttede os NATO, i 1955, da vi godkendte Tysklands optagelse i NATO, og i 1960, da vi med bred tilslutning i det høje ting gennemførte den nye forsvarsordning. At det var rigtige beslutninger, har udviklingen efter min opfattelse bekræftet, men efter min mening ville det også være ulogisk, om vi traf politiske beslutninger af denne karakter uden at give dem det tilsigtede indhold og give dem rimelige muligheder for at tjene de tilsigtede formål. Det ville være ulogisk og urigtigt, om vi tilsluttede os et forsvarsfællesskab uden at give dette forsvar den organisatoriske effektivitet, hvoraf dets værdi i en given situation vil være afhængig.

Det resultat, den højtærede forsvarsmi-

nister har forelagt for det høje ting, er opnået gennem forhandling; det er ikke noget diktat, heller ikke nogen ordre fra NATO eller NATO-medlemmer. Det er en forhandling og et resultat, der i vid udstrækning har taget hensyn til danske synspunkter og til danske interesser. Resultatet er vel et af de bedste dementier af den opfattelse, man til tider kan møde, at de mindre medlemsstater i NATO kun skulle være brikker i et større spil. Vi har opnået et resultat, som er tilfredsstillende, og som giver vore egne forsvarsbestræbelser yderligere mening og værdi.

Der er i denne forbindelse grund til at fremhæve, at der ikke er tale om et dansk-tysk anliggende, men om et NATO-anliggende. Den højtærede forsvarsminister har klart lagt frem vore relationer til Tyskland under NATO-samarbejdet. Jeg understreger dette rent faktiske forhold ikke mindst af hensyn til de følelser, som melder sig hos mange, når talen er om samarbejde med tyskerne. Det er svært at argumentere over for følelser, lige så svært som det er at appellere til dem, der ingen følelser har. Men dagens Tyskland er noget ganske andet end det, vi kendte før eller under krigen. Hvis dette ikke var rigtigt, måtte vi hurtigst muligt sætte al vor indflydelse ind på, at Tyskland blev det. Vi har naturligvis ikke glemt det, der skete dengang, og skal heller ikke gøre det, men det ville være urigtigt, om vi lod det, der nu er historie eller burde være historie, hindre os i et fornuftbetonet, positivt samarbejde, som i sig selv indeholder en større sikkerhed såvel for os som for andre, end hvis vi blot møder udviklingens krav med følelsesmæssig kulde.

Alternativet til samarbejdet er jo isolation, og der er alligevel ingen, tror jeg, der har fulgt udviklingen i Vesteuropa siden krigen, som tror på, at det ville være muligt at isolere sig i denne udvikling og mindst af alt at isolere Tyskland. Vesteuropa er i støbeskeen, på vej mod et samarbejde og en enhed, hvor vi på godt og ondt er bundet i et skæbnefællesskab. I denne udvikling er der ingen bagdør, vi kan smutte ud ad, hvis vi vil vort eget vel; det ville heller ikke være klogt at holde nogen ude, som vi har brug for, ja, som vi ikke kan undvære i dette samarbejde. Vi kan ikke holde Tyskland ude og samtidig tro, at én sådan politik vil